

holde Samtalen inde paa Spor, ad hvilke hun kunde forfølge sin Triumf.

Imidlertid var Hansine og den lille Frøken Gerda bleven staaende henne ved en solbeskinnet Græsplæne i den forreste Del af Haven. Gerda havde kastet et langeligt Blik efter Ragnhild og hendes Ledsager, da de forsvandt; og som en Erstatning for Synet af Emanuel havde hun gjort sig gode Venner med Sigrid, der nu var bleven helt modig og — tiltrukket af hendes fine Klæder — strøg sig indsmigrende op ad hende og lod Haanden glide ned ad hendes Kjole. Hansine havde forsøgt at indlede en Samtale med den unge Pige; men efterat de havde vekslet nogle Ord aldeles uden at kunne forstaa hinanden, gav Gerda sig i sin Fortvivlelse til at lege, mens Hansine satte sig hen paa en Bænk i Skyggen af en Hæk.

Efter nogen Tids Forløb vakttes hun op af sine Tanker ved Lyden af Stemmer, der nærmede sig. Det var Ragnhild og Emanuel, der kom tilbage ad den lukkede Hasselalle, som løb lige bag hende.

„— Vi ses vel omtrent en Gang hver fjortende Dag,“ hørte hun Ragnhild sige. „Og i Reglen spiller vi da lidt firhændigt sammen. Men naturligvis, vi passer ogsaa . . . undertiden ogsaa om Dem, saadan som jeg vist har fortalt Dem. Jeg har altid kunnet mærke, at Deres Søster hænger ved Dem med en sjælden Kærlighed. Hun har tidt talt om, hvor ofte hun savner Dem, og hvor meget hun længes efter igen at se Dem.“

„Saa Betty har virkelig talt til Dem om mig?“

„Ja, og det er dog egentlig saa naturligt; hun har jo slet ikke set Dem i disse mange Aar. De skulde virkelig en Gang tage ind til Byen. Betty trænger til Opmuntring, Stakkel. Hun føler sig saa ene, siden hun mistede sit Barn. Det var virkelig et haardt Slag for hende. Hun er jo endnu ung og trænger til nogen eller noget, der kan fylde Tilværelsen for hende; . . . og det kan jo ikke nægtes, at Generalkonsulen i den